

opusdei.org

**"Uzela sam svoj
fotoapararat posljednji
put i usmjerila ga
prema njegovim
rukama ..."**

Helena Serrano, Roma, Italia

14.09.2009.

Helena Serrano je iz Cordobe u Španjolskoj. Živjela je i radila u Rimu više od dvadeset godina, vrlo blizu sv. Josemarije. Za to je vrijeme, na njegov poticaj, razvila poseban talent

za fotografiju i zapisala dio povijesti Opusa Dei na svojim fotografijama.

Kako ste počeli raditi kao fotografkinja?

Stigla sam u Rim 1954. godine, na početak studija od nekoliko godina, dok sam u isto vrijeme pomagala u nekim od brojnih zadataka koji su trebali biti ispunjeni u sjedištu Opusa Dei u Rimu. Upoznavši ljude u Opusu Dei, koji su došli iz različitih zemalja i različitih kultura, prikupila sam raznolika i bogata iskustva. Sv. Josemaría je gledao u budućnost znajući da njegov projekt treba trajati dokle god postoje muškarci i žene na zemlji, kako bi ih podsjetio na univerzalan poziv na svetost. Shvatio je da će ljudi koji se pridruže Opusu Dei u budućim stoljećima željeti znati kakvi su bili prvi članovi i kako su živjeli.

Pravo blago

Također sam napravila mnogo fotografija samog sv. Josemarije , iako nije volio biti fotografiran. Vrlo često mi je rekao svojim karakterističnim tonom, punim ljubavi, ali čvrstim: "Moja kćeri, nemoj uzimati više od mene - moli za mene!" Ili bi rekao: "Hajde, Helena, budi dobra...! Slikaj druge, i ostavi me na miru." Ali don Alvaro del Portillo bi ga potaknuo da se suoči s tim, govoreći mu da to učini iz obveze prema svojim kćerima i sinovima koji su ga trebali dobro upoznati. I tako imamo mnogo njegovih slika. I sve te fotografije, zajedno sa satima filmova snimljenih tijekom druženja sa sv. Josemarijom, na njegovim katehetskim putovanjima kroz Španjolsku, Portugal, te kroz nekoliko zemalja u Latinskoj Americi, čine pravo blago. U kulturi koncentriranoj na video izričaj, kao što je naša, pomažu nam razumjeti duh koji mu je Bog dao,

gledajući kako je prirodno propovijedao ono što je radio.

"Sada ćemo morati reći ptičica!"

Većina je tih fotografija snimljena u različitim svakodnevnim situacijama. Postoji vrlo malo takozvanih namještenih fotografija. Fotografije prikazuju izraz njegovih emocija na licu ili kako je pažljivo slušao nekoga tko je s njim razgovarao... i uvijek taj njegov osmijeh. Sv. Josemaría je bio veseo cijeli svoj život, jer je znao da je sin Božji, i on je prenosio svoju zaraznu vedrinu na ljude oko sebe. Mogli ste to vidjeti na njegovu licu, a i fotografije pokazuju kako je to prenosio na ljude oko sebe. Postoji jedna koju nazivam "pucanje od smijeha". Bio je tamo s nekoliko svojih kćeri, i kad sam se pojavila s mojim fotoaparatom, rekao je: "Sad ćemo morati reći ptičica!" na tako

smiješan način da smo svi prasnuli u smijeh.

"Želiš da glumim licemjera?"

Postoji i mnogo fotografija sv. Josemarije kako se moli - na misi ili pred slikom ili kipom Gospe, kako ljubi raspelo ili kleči ispred Tabernakula, s krunicom u rukama... Sa sigurnošću mogu reći da ga nikad nisam vidjela smetenog, u bilo kojoj od tih prigoda, a fotoaparati je prilično jednostavno zabilježio njegovu isključivu predanost Bogu ili Gospi.

Dana 6. siječnja 1972. godine odlučila sam fotografirati trenutak kada je, kao što je to uvijek činio dolazeći u taj dio kuće, stao poljubiti mali kip Gospe Loretske. Kad me ugledao s mojim fotoaparatom u pripremi, upitao me je: "Helena, što radiš ovdje?" Odgovorila sam mu da sam ga htjela fotografirati kako ljubi kip. Rekao je: "A želiš da glumim

licemjera... da napravim scenu ljubljenja kipa tako da me možeš slikati?" Oklijevao je trenutak, ali onda je rekao: "Neću biti licemjer, jer ja ću mu dati pravi poljubac – istinski poljubac!"

Ima drugih fotografija koje pokazuju vrlo jasno predanost Sv. Josemarije , na primjer kada je nježno poljubio lik novorođenčeta Isusa na Božić, ili ga uzeo u naručje i njhio ga govoreći mu umiljate riječi.

Zabilježila si posljednje fotografije Sv. Josemarije u lipnju 1975. godine...

Nikad neću zaboraviti trenutak kad sam kleknula pred posmrtnu ostatku sv. Josemarije, sredinom 26. lipnja 1975. godine. Mislila sam trenutak o svojem fotoaparatu, ali nije se činio u stanju da zabilježi nikakve fotografije. Ne bih zabilježila fotografije da me don Alvaro del Portillo to nije zamolio. Ana Lorente i ja zabilježile smo događaje tih dana.

Dana 27. lipnja, neposredno prije pokopa, shvatila sam da je moja sinovska dužnost fotografiranja Oca došla do kraja. Onda je netko predložio: "Helena - njegove ruke." Uzela sam svoj fotoaparat posljednji put i usmjerila ga na njegove ruke, koje su bile toliko izražajne. To je bila moja posljednja njegova fotografija.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hr-hr/article/uzela-sam-svoj-fotoaparat-posljednji-put-i-usmjerila-ga-prema-njegovim-rukama-2/> (19.03.2026.)